

SONSUZLUKTAKİLER

Ezgi Demir

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak ve İç resimler

Ezgi Demir

Kapak düzenleme

Yusuf Anar

Ön Okuma

Eda Akman

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Kozyatağı mah. Değirmen sk. Nida Kule No:18

Kat 10 Kadıköy-Erenköy/İstanbul

Tel:0216 301 12 13

Sertifika No.47456

ISBN: 978-605-9385-93-0

Baskı Eylül 2020

Baskı ve Cilt

Ege Reklam Basım Sanatları San.Tic. Ltd.Şti

Esatpaşa mah. Ziyapaşa caddesi No.4 Ataşehir / İstanbul

Tel:0216 470 44 70 Faks:0216 472 84 05

www.egebasim.com.tr

SONSUZLUKTAKİLER

GELECEĞİN HATIRA DEFTERİ

Açıklama

Bu kitaptaki tüm sayfa numaraları yedidir. Yedi; birçok dinde yerin ya da göğün katmanları, gökkuşağının renkleri, haftanın günleri, zamanda bedenimizle ruhumuzu bütünleştirdiği varsayılan temel çakralarımızın sayısıdır. Normalde sayfa numaralarına gözüünüz her takıldığında girdiğiniz rasyonel oluş, o “başka dünya”dan sizi alıkoyarak ya kalan sayfalarınızı sayarken durumdan koparacak ya da kitabı elinize henüz okumak için alırken bile, bitirmek için gerekli sayfa ve zaman dâhilinde hesap yapmanıza yol açacaktır.

Hâlbuki...

Zamanın çok ötesidir var olan. İşte bu yüzden, kaç sayfa olduğu siz okurken, şu noktada önemsizdir. Yeter ki akışına bırakın.

Bu kitabın hazırlanmış bir sonu yoktur.

Son düşüncededir. Oysa sürece şahit olmak bizi anda kılar. Çünkü

Her son bir başlangıçtır.

Önsöz

Londra'daydım. Yağmurlu ve gri bir akşamüstüydü. İş için oraya gitmiş, cüzdanımı çaldırmış; yine de moralimi pek bozmamıştım; çünkü hepsi boştu. Ölümünden öte... Anneannemin vefatının üzerinden henüz dört ay geçmişti. O gün karar verdim. Onun hayatımdan çıkıp gitmesine seyirci kalamazdım; başlangıcını kendi sonum olarak değerlendirdim ve o günden itibaren hiçbir şeyin aynı olmayacağını bilerek geleceğin hatıra defterini oluşturdum.

Biricik anneannemin anısına ve sevenlere...

Ezgi Demir, 2011 İstanbul

Bölüm 1

12 Kasım 2013, 16:45

“Her şeyi bırakıp gittiğim an; daha yeni geldiğim an olacak.”

Sabretmeyi öğreniyor muyum? Bunu bilmiyorum.

Galiba yürekten gelen hiçbir şey öğrenilmiyor. Bir yudum daha alabilseydim suyumdan, ölmeden önce. Keşke.

Kısmet olmadı...

Bir bardak su içtim. Tam da öyle geçti hayatım. Bir bardak su gibi, bir çırpıda...

Bugün suyun yanında birçok da hap içtim. VE insanların sonSuzluk sandığı kıyının tam da ucundan duyuyorum sizleri, tümünüzü...

Ruhum şad olsun...

Aylen'in Notlarından...

13 Kasım 2013, 06:50

O vakitler şirketin lansman dönemiymi ve dışarıda çok işim oluyordu. O gün de erkenden kalkmış, hastaneye uğramış, biraz takılıp hemen çıkmıştım. Nereye gittiğimi açıklamamın bana göre bir önemi yoktu... Karıma da bir şey

söylememiştim. Her zamanki gibi... Sadece “Ben çıkıyorum toplantılarım var, geç gelirim.” yeterliydi. Onun da bana bir not bırakarak Sonsuzluğa gideceğini nereden bilebilirdim?

Sadece bu not ile mi veda edecekti bana? O, en ufak kavgada sayfalarca notlar yazan karım... Neredeydi? O, her derdini anlattığını sandığım... Hayatına son verirken beni kısacık bir notla baş başa bırakmıştı. Ben mi anlayamamıştım? Eski intihar denemelerini ben mi göz ardı etmiştim? Canına kıyamazdı hani? Bencildi oysa... Ya ben? Sadece sorularla, cevapsız kalan bir ömür bırakmıştı bana geriye, o aylarda. Başıma geleceklerden habersiz; elimde mürekkebi ıslanmış, yüreği kurumuş o not kâğıdıyla kalakalmıştım. Yapayalnız.

...

9 Mayıs 2012, 11:38

Son zamanlarda karımdaki değişikliği fark ediyor ancak hiçbir şey yapamadığım için kendime kızıyordum. Bunda benim de payım olduğunu düşünmek ise acı vermeye başlamıştı. O çok sinirliydi. Herkese sataşıyor, çocuklarla ilgilenmiyor, her şeyi dağınık bırakıyor sonra da odasına çekilip saatlerce yazıyordu. O zamanlarda başka nelerle meşgul olduğunu bilemiyordum. Yüzü gözü sivilce içinde kalmıştı. Beyaz saten sabahlığı da olmasa hayatının kapkaranlık yüzünde, iç açıcı hiçbir taraf yoktu diyebilirim. Geçen ay intihar etmeye kalkışması bütün aileyi yasa boğmuştu ve biricik canları olan kızlarının nasıl bu hale geldiğini anlayamayan ailesi, içten içe beni suçlamaya başlamıştı.

Fark ediyordum. Çocuklara annelerindeki bu duygusal dalgalanmaları hissettirmemeye çalışıyor, bir yandan da ev işleriyle ilgilenmeye uğraşıyordum. Düzenli olarak işe gidip geldiğimiz, sabit ve son derece kurallı bir yaşam döngümüz olan o günlerde, neye istinaden böyle dağıldığını bir türlü anlayamamıştım. İkimiz de kendi başımıza yaşıyorduk işte. Akşamları işten yorgun geldiğim için biraz maç izliyor sonra yatıyordum. Bazen kanepede... Ona karıştığım yoktu; kıskanmıyordum bile! İsteddiği zaman arkadaşlarıyla dışarı çıkıyor, kafa dağıtıyordu. Ben çoğunlukla yorgun olduğum için onlara eşlik edemiyordum. O da serbestçe yaşıyordu işte. Ne vardı hayatında yolunda gitmeyen? Anlayamıyordum. “Yeter artık bıktım sizden!” diyerek kapıyı çarpıp çıkmıştı odadan. Bir saç tokası, dağılmış haliya tutunmuştu ondan geriye...

...

O, tutunamıyordu.

İz bırakamamaktan kaygılanıyordu. Ona göre bir işe yaramamak, birden fazla insana dair iz bırakamamak ile eş değerdii sanki. Onu anlayabilmeyi, ona ulaşabilmeyi çok istiyordum ancak bunu beceremez hale gelmiştim. Çaresizdim. Yavaş yavaş eriyişini sessizce kabullenmeye başlamıştım. O çok farklıydı. Bir insan aynı anda nasıl, hem bu kadar yaşam dolu hem de bu kadar hüznün ve kaygı dolu olabiliyordu, çözemiyordum. Kimi zaman pazardan neşeyle seçtiği o aynı patatesleri yaklaşık birkaç saat sonra nasıl hüznle pişirdiğine tanık olmasam ikisi aynı insan değil, diyebilirdim.

Onu, geçen ayki intihar girişiminden sonra biraz daha kendi haline bırakmanın iyi geleceğini düşünmüştüm. Nereden bilebilirdim, isteğinin bunun tam tersi olduğunu?

“Yalnız kalsın, kafasını dinlesin.” dedikçe; bana karşı daha da hırçınlaşmış ve kızgınlığının, öfkesinin şiddeti yükselmeye başlamıştı. Bazı günler eve geldiğimde bana güler yüzle sarılıyor sonra kolları henüz boynumdayken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyordu. Ne tip bir tepki vereceğimi bilemediğimden ben de doğal olarak tepkisiz kalıyordum. Sadece duruyordum. O ise çırpınıyor gibiydi. Sanki ruhu, iki arada sıkışmış, acı çekiyordu.

Geçen ay hastanedeyken yanı başında oturduğumda göz yaşları içinde dalgalanan sesiyle bana bir şeyler söylemeye çabalamıştı;

“Bazen çok büyümen gerekiyor. Biraz zaman geçmesi... Bazen üzerine düşünmen... Bazen kabuğuna çekilmen belki de... Sen olman. Sadece sen.”

“Ben değil miyim? Küçük mü görüyorsun şimdi de?”

“Kurtulamadığın bir zırh var üzerinde. Onu kaldırıp içine bakamıyorum. Baksam da bir şey göremiyorum... Hiç ilgilenmiyorsun benimle. Hiç sormuyorsun, neden o bileği kestim diye.”

“Neden Aylen?”

“Neden biliyor musun? Bilmek istiyor musun ya da? Sanmam çünkü o senin bileğin değil. İnsan için zordur,

kendisine ait olmayan bir bileğin acısını duymak. Oysa ben sana dair, geçmişime dair, tüm acıları yüreğimde besliyorum. Onlar büyüdükçe dışarı çıkmak istiyorlar. Kanayan yaralarım dışarı çıkmak isteyince onlara yol açmaktan başka elimden ne gelir?”

“Bu mu?”

“Bu değil bir tek. Birde senin, ben -sormuyorsun- dediğimde sorman tüm soruları... Hatırlatmasam; cevapsız kalan onlarca sorunun, beynimde rahat durduğunu mu sanıyorsun?”

“Ben miyim sorumlusu bu ölüm eşliğinin?”

“Sen değilsin. Benim. Sen sadece ‘ben’deki büyük bir nedensin.”

“Neden zorsun bu kadar Aylene?”

“Zor değilim. Zor olan sensin. Zor olan karmaşık olmayanlar.”

“Ben böyleyim, demiştim sana.”

“Demiştim, deyince çözülmüştü öyle mi? Herkes bir şeyler diyor, bitiyor mu o zaman? Dedikleri zaman kurtuluyorlar mı? Bu cümle her şeye nokta koyar nitelikte. Paylaşmak istedim hayatı, seni asla değiştirmeye çalışmadım. İnsan zaten kendi kendine daha hızlı değişim ya da dönüşüm gösterir, biraz üzerinde düşünürse. Sense kaçtın. İşte ben bunu kabullenemedim.”

“Daha ne istiyorsun benden? Hayatında ne eksik?”

“Hayatımda hayat eksik. Nefes alamadığımda nefesimi vermek de istemiyorum.”

“Yetişemiyorum sana.”

“Yakalamak istediğini sanmıyorum. Arzular, tutkularla aynı mıdır sahi? Arzular seller gibidir. Yakar, yıkar ve geçer... Gececek bir yolunu bulursa eğer... Taşar, müdahale edemezsin. Azını sevdiğin o çağlayan gelir de yaşamının ta içine ediverir. Arzusuz kalırsın sonra. Kimsesiz. Çaresiz...”

“Aylen saçmalıyorsun. Dinlen biraz lütfen.”

“Sen yoksun ya çoğu zaman, anlatayım sana. Bazen salondaki koltuğa tembelce uzanırken, kedim gelip oturuyor tam üstüme. Kaburgalarımın arasına... Bazense o oturmaktan tam da öyle bir yük varmış gibi hissediyorum. Kedi bir yük oluyor artık. Hem de kedisizken... Anlıyor musun? Ben yükün değilim senin.”

“Dinlen! Uyu!”

“Uyumak büyük sessizlik oysa bazen sadece martılar gibi çığlık atmak istiyorum. Sesim kısılana kadar hem de. Onlar gibi şöyle içli içli... Yok olmuyor. Aynı anda uçamazsan çığlık atmak ne işe yarar ki? Sen olduğun yerde çakılıysan, sesinin seyir etmesi ne işe yarar? Elden yine bir şey gelmez. Öylece, bağırdığınla kalırsın... Anlıyor musun? Sadece... Kâbus gibi bir şey bu yaşadıklarım. Nefessiz kalmak gibi. Biliyor musun, çocukluğumda da karabasanlar çökerdi üstüme.